

Thøger Larsen
Hemmeligheden

Nu ligger Danmark i Vaar igen,
strækker sig under sin Himmels Naade,
ser imod Solen med Fjordene vaade,
grædende kaade.

Aa – her er mørkt under Græsset, min Ven!
Ja, men du lever. Det synger fra Bøge.
Kære, du ser,
hvor dejligt hun ler,
Naturen, Gudinden, den store Skøge.

Ven! Hun var min, før hun smilte til dig.
Lige ren hun dog rækker sin Varme
mod dig med nye levende Arme,
levende Arme,
hvide som de, der favnede mig.
Glem hende ikke, mens hun er rede.
Pigerne gaar
nu fulde af Vaar.
Husk, at om lidt er I alle hernede.

Aa - man skal holde sin Mund, er man død,
glemme den Guldregn fra Himmelens Porte,
her, hvor de evige Tider er sorte,
helt være borte –
ikkun for Øjne er Morgenen rød.
Vent! Jeg har længe været saa øde –
Jorden har set
Halleys Komet
tre Gange, siden jeg døde.

Nu er det Maj, og i Dag skal det ske:
Maanen skal Solen for Danmark skjule.
Havet halser i Dønninger hule.
Blomsterne gule
gyser for Skyggens vandrende Ve.
Luften gustner og dør fra Vesten.
Agre og Sø'r
gustner og dør.
Maanen rider paa Skyggen og Blæsten.

Piger, som ulmed i *min* Tids Lyst,
svulmer i Dag paa *din* Tids Høje,
gaar der med farvede Glas for Øje.
Højt mod det høje
strammes hvert hvidt og kælent Bryst.
Salige Ungdom fra Sundheds Senge.
Taalder din Glød
ej, at en død
færdes i Skyggen paa *dine* Enge?

Frygt kun ej, Pige – Det Gravens Gys
voldte dig Maanen, Jordens Søster.
Mig var det ej, som med evige Lyster
greb dine Bryster,
skønt jeg har drømt det ved Fortids Lys.
Nej – jeg har mistet hvert Skær fra Gnisten.
Jord paa mig faldt.
Jord blev det alt –
Øjnene, Hjertet, Kødet og Kisten.

Men jeg har stirret mod denne Dag,
dette Foraar med Blomster i Haven,
dette Foraar hinsides Graven,
hinsides Graven –
denne Sandhed og dette Bedrag.
Gik det i møde engang paa en Ager,
gik over Næs,
kom under Græs.
Hører du mig? Det er Mulden, som klager.

Kvæernen, 1915.